שבועוונפיא וייין, ט סנטונין פל., ג) עי ספרי שופטים קסז, ד) [עיי מוי לעיל טו. סד"ה מיושבן, ב) [פסמים סא. וש"כן

פסחים פ"ז

(1) סנהדרין פג., (1) שס, חלקרא נדבה פ"ד ה"ט, ע' לקמן כט., (1) שמות כח מג, (2) שם לכא:

הגהות הב"ח

(א) גם' אילימא טומאת כל"ל

. ה״ב,

ע א מיי' פ"ד מהל' ביאמ מקדש הל"ז ופ"א מהל' פסולי המוקדשין הלכה לד מקלם הכרו ופיים מהכ פסולי המוקדשין הלכה לד ופרק י"א הלכה יט: עא ב מי" פ"ו מהל' ביאת מקדש הלכה ח:

מקדש הלכה ח: עב ג מייי פרק ב שם (הל"ח) [הלכה וז]: עג ד מייי פ״ה שם הלי ח: א מיי פ״ה מהלכות ביאת מקדש הלכה יז טוש״ע או״ם מימן לח סעיף ד:

תורה אור השלם

ן. ואם האכל יאכל מבשר זַרְתְּיִלְינִי בִּיוֹם הַשְּלִישִׁי לֹא זַרָּח שְׁלְמָיוֹ בִּיוֹם הַשְּלִישִׁי לֹא זֵרְצָה הַמָּמְרִיב אתוֹ לֹא זְהְשָׁב לוֹ פִּגוּל יִהְיָה וְהַנָּפָשׁ הָאכֶלֶת ממנו עונה תשא:

1. וְבִי יָמוּת מֵת עָלְיוֹ בְּפָּתַע בְּתְאם וְטִמָּא ראש נוְרוֹ וְגְלָּח ראשו בְּיוֹם טְהֲלָרתוֹ בִּיוֹם הַאָּבִיעִי יְגַלְּחָנוּ:

במדבר ו, ט במדבר, ה במדבר, מלהיף מכל שבטיר לעמד לשרת בשל יהוה הוא ובניו כל הימים: דברים יה, ה בשם יהוה אלהיו בערת בשם יהוה אלהיו בכל אהיו הלוים העמודים שם דברים יח, ז

מוסף רש"י

הרי כבר נאמר לא ירצה. בקדושים חהיו פיגול הול לא ירצה ואוקימנא בחוך למקומו (יומא 1) אם עון נותר. מחשבת נותר, ששמטו על מנת להותיר ולאכלו ששמטו על מנת להותיר ולאכלו חון לומנו: הרי כבר נאמר לא יחשב. ואם האכל יאכל מנשר זבח שלמיו ביום השלישי וגרי בפרשת לו את אהרן, ואמרינן בזבחים ובחו"כ במחשב לאכול שלא בזמנו ביום השלישי הכתוב מדבר, וכתיב לא יחשב לו, אלמא לית ליה יכנוב כל ימשב טי, מנכנת כינו פיים תקנתא. ורובא גרסי איפכא אם עון פגול הרי כבר נאמר לא יחשב טון פגול הרי כבר נחתר נח יחשב ומוקמינן ליה לפיגול חוץ לזמנו, שכן לשונו בכל הגמרא, ואם טון נותר הרי כבר נאמר לא ירלה, ומוקמינן ליה בנותר ממש. ולא יתכן חדא דלא כתב לא ירצה אלא אי לאכשורי הרבן הרי כשר ועומד הוא משעה שנעשו עבודות דמו בהכשר, כדאמרינן בתו"כ או אינו

שימה מקובצת

אילימא מומאת שרץ. פ״ה ומוקמל נין נכהן נין בבעלים. ולא דק דבכהן לא לאוקמי שהרי לזקני דרום אמריי לעיל דטומאת שרץ לא מרלי כלל ומתניי דפסלא טמא היינו טמא (שרן דמסלל) העבודה וא"כ איך קאמר דמחלל) העבודה וא"כ איך קאמר דלין מרלה. אלא דוקא בצעלים מוקמינן ליה, והא שומטין חורקיון על טמא שרן היינו על ידי ריצוי דנין: היכא אישתראי. כלכול. [ול"ת] מאי פריך הא כהן טמא שרך הותר בלבור לכ"ע לפר"ח, ולפ"ה נמי מרלה כהן טמא שרך בלבור למאן דפליג אזקני דרום, (והכי) [והכא] קיימינן לאותבי לרמי בר חמא דפליג יקיימין מחסבי נרמי בר חמח הפניג. אוקני דרום. [ויי"ל] דדייק מגופיה דהך בריימא דמשמע דבאותו ענין שהותר ג'פור, לין מרלה בימיד, וא"כ לאו בכהן שנטמא בשרך איירי דהא לא מרלי בימיד לכ"ע כדפי" גבי לא מרלי בימיד לכ"ע כדפי" גבי שוחטין וזורקין על טמא שרך כיון שהלין מרלה ביחיד הרי שה אינו נדחה וכל שביחיד אינו פריך שפיר היכא אישתראי היתר גמור לאכול בטומאה דלרצון להם משמע היתר גמור באכילה לכ"ע למתם איתו במול מומאה. פי אים טומאת יחיד נושא אילימא טומאת שרך כי [אלא לאון טומאת [מת] ואשכתן דאשתראי בלבור דכתיב איש איש כי יהיה טמא לנפש איש נדחה לפסח שני ואיו לבור נדחה לפסח שני נפסח שני חדץ נבור לנחה נפסח שני אלא עושין בטומאה, [מאי] לאו שנטמאו בעלים [בטומאת מח] וקחני ונשא דליץ מרלה אלמא נטמאו בעלים במת משלחין קרבנותיהן (מהר"פ): כות מענהן קר כעיניאן (נווריפן). א' גימא מומאת שרץ, פ״ה ונוקמת זקני דרום בכהן כו' עד אכיל ליה. ותימה למה שינה לשונו, דלעיל אמר דנוקמת בכהן או בבעלים, ועוד דבכל שמעתין קאמר דהא דשוחטין וזורהיו ע"י ריצוי דציד וכאו פי׳ בלא

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב. כך פי׳ כן הקונטרס משום דאמרי׳ לקמן בפירקין (דף כת.) דאיסור רבה דחוץ לזמנו שהוא בכרת מקרא רבה ופרשה רבה בלו את אהרן ואיסורא זוטא דחוץ למקומו דליכא כרת

מקרא זוטא ופרשתא זוטא בפרשת קדושים תהיו והביא ראייה מתורת כהנים ורבינו תם מהיים גירסת הספרים דגרסינן איפכא בפיגול לא יחשב ובנותר לא ירצה דלקמן בפירקין מסקינן דתרוייהו מקרא אחרינא כאו נפקי דכתיב ביה לא ירצה ולא יחשב ומה שנזכר פיגול קודם לנותר אף ע"ג דבקרא כתיב נותר ברישא דהיינו חוץ לזמנו משום דלשון פיגול כתיב בקרא בהדיא: אם עון נותר הרי כבר נאמר כו'. לאו נותר ממש [קאמר] כדאמרי׳ לקמן בפירקין (דף כני.) לאחר שהוכשר יפסל אלא במחשבת נותר דהיינו מחשב לאוכלו חוץ לזמנו: הא אינו נושא אלא עון מומאה שהותרה מכללה. ול״ת תיפוק לי דלא משכחת מידי דמיתוקם ביה קרא אלא בטומאה ואומר רבינו תם משום דכתיב גבי ליך לרלון להם דמשמע דבר שהוא לרלון במקום אחר ולהכי דחיק לאשכוחי הותר מכללן מכל הני דפריך מינייהו (במנחות דף כה.) יולא ושמאל ובעל מום [וא"ת] (א"כ) נותר ופיגול היכן הותרו מכללן דאינטריך ליה לא ירצה ולא יחשב ואומר רבינו מם דפיגול הותר מכללו בבמה דלא שייך שם מחשבת חוץ

למקומו והא דפריך בהקומן רבה

(מנחות דף כה.) אימא עון יולא שהותר

מכללו בבמה כבו אמר קרא לרלון להם לפני ה' עון דלפני ה' אין עון דיולא לא חוץ למקומו חשיב שפיר לפני ה׳ שהמחשבה בפנים ואין לומר דבבמה לא קרינן ליה הותר מכללו כיון דהכשירו בכך כדקאמר התם גבי שמאל דכיון דאסור בפנים אין זה קרוי הכשירו בכך ונותר כדי נסבה ואגב פיגול נקט נותר הואיל ומשכח ביה קרא אע"ג דלא לריך אי נמי נותר הותר מכללו בראשו של מובח דאיכא למאן דאמר אין לינה מועלת בראשו של מזבח בריש תמיד נשחט (פסחים ד' נט.) ובפ' המזבח מקדש (לקמן ד' פו.) ומיהו פלוגתא דאמוראי היא וקשיא למ"ד [דאית ליה] לינה מועלת מהך ברייתא ונראה דנותר יש ללמדו עון עון מרילוי ליך ופגול נמי מלינן למילף בו ואפי׳ לא משכחת בהו הותר מכללן ולרצון להם איכא לאוקמי כדדרשי׳ בפ׳ הבא על יבמתו (יבמות דף ס:) [להם לרלון ולא לפורעניות] אבל לעובדי כוכבים אפי׳ לפורענות ועוד י״ל דנותר הותר מכללו במנחת כהנים ומנחת כהן משיח וקומן וכל דבר שאין לו מתירים אין ברן חייבים עליהן משום פיגול כדתנן פ׳ ב״ש [לקמן דף מג.] ואפי׳ פסולא נמי נראה דליכא מדאמר לעיל בסוף פ"ק (דף יד.) דמודה ר' שמעון בהולכת חטאות הפנימיות ופריך והא"ר שמעון כל שאינו על מזבח החילון אין חייבין עליו משום פגול ומשני מודה ר' שמעון דפסול מק"ו ומה שלא לשמו הכשר בשלמים פסול בחטאת חוץ לומנו הפסול בשלמים אינו דין שיפסל בחטאת משמע דאי לאו ק"ו הוה אמינא דאפי׳ פסולא ליכא א״כ במנחת כהנים ובמנחת נסכים דליכא ק"ו דלא מיפסל בזו בחן שלא לשמן ליכא פסולא כלל אלמא אשכחן נותר דהותר מכללו לגמרי: לאו בגון שנשמאו בעדים במת. מימה מאי קשיא ליה לוקמה בטומאת הדם שנטמא הדם הלין מרלה דגבי טומאת דם מייתי לה בכולי הש"ס (לקמן מה.) דדם שנטמא וזרקו בשוגג

אם עוז פיגול הרי כבר נאמר ילא יחשבא אם עון נותר הרי כבר נאמר ילא ירצה יהא אינו נושא אלא עון מומאה שהותרה מכללה בצבור מאי מומאה אילימא 6 ממומאת שרץ היכא אישתרי אלא מומאת מת ולאו כגון שנפמאו בעלים במת אלמא נפמאו בעלים במת משלחין קרבנותיהן ובמאי אי בנזיר יוכי ימות מת עליו אמר רחמנא אלא לעושה פסח (ולאו כגון שנממאו בעלים במת) לעולם בשרץ ושם טומאה בעולם ואיכא דדייק ומייתי הכי עון הקדשים אין עון מקדישין לא מאי מומאה אילימא מומאת שרץ מי אישתריא בציבור אלא לאו מומאת מת ועון קדשים אין שם ושם לא לעולם מומאת שרץ ושם לעון מקדישים לא מומאה בעולם: יושב: מגלן יאמר רבא אמר רב יו נחמן אמר קרא ילעמוד לשרת יילעמידה בחרתיו ולא לישיבה ת"ר ° לעמוד לשרת יימצוה כשהוא אומריו יהעומדים ישנה עליו הכתוב לעכב א"ל רבא לרב נחמן מכדי יושב כזר דמי ומחיל עבודה אימא מהיזר במיתה אף יושב במיתה אלמה "תניא אבל בערל באונן דיושב אינן במיתה אלא באזהרה משום דהוי מחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובין הבאין כאחד

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירלה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יהשב. ה"ג לה בת"כ יוכן הצעתה בכל מקום וה"ק איזה פסול קרבן מרצה הוא אם עון פיגול דמחשבת חוץ למקומו דאיקרי פיגול כדחמר להמן בפירהין (דף כח.) פיגול הוא לא ירלה אם אינו לענין חוד לומנו תניהו לענין חוד

למקומו הרי כבר נאמר לא ירלה: אם עון נותר. פסול מחשבת נותר שחישב לחוכלו לחחר שנעשה נותר דהיינו מחשבת חוץ לזמנו: הרי כבר נחמר המקריב חוחו לח יחשב. והאי קרא בחוץ לומנו מיתוקמא בפירקין. ובספרים שלנו גירסא זו משובשת בכ"מ בהש"ם ומחליפין המקראות ולאותה הגירסא אינך יכול לפרש נותר זה במחשבת חוך לזמנו והפיגול במחשבת חוך למקומו דלח יחשב בחוץ לומנו כתיב ולריך אתה לפרש נותר ממש ואי אפשר לומר כן שאין הקרבן שקרבו מתיריו בהכשר ח נפסל מלרצות ולעלות לשם חובה אם הותיר ממנו ש: הא אינו נושא כו'. הא זו כלומר הנה מצינו שאינו נושא אלא עון הטומאה ויש טעם לדבר ליתן נשיחת פסול קדשים זה על טומאה הואיל ומצינו לה היתר אחר שהותרה מכללה בזבור לכתחילה הילכך יחיד שלא הותרה אצלו יבא הליך וירלה בדיעבד: אילימא טומאת שרן. מתוקמא חו בכהן שו או בבעלים ולמימר דהאי דשוחט וווורה על טמא שרך נין הוא דמרנה: היכא אישמראי בלבור כיון דאין יחיד נדחה לבור לא עבדי בטומחה: לחו כגון שנטמחו

בעלים במת. בתמיה. ומי לא מיירי יאן בטומאת בעלים וקתני בו משלחין: וכי ימות מת עליו אמר רחמנא. דטמא יש ראש נזרו וסותר ואין ראוי לקרבנות טהרה עד שיעברו ימי טומאה ויביא כפרת טומאת נזירותו שתי תורים ואשם וימנה וישלים ויביא קרבנות תגלחתו: אלא בעושה פסח. וש"מ טמא מת משלח פסחו וקשיא לרמי בר חמא: לעולם. טומאת שרץ קאמרינן (ב) מהכא דליך מרלה לשחוט ולזרוק על טמא שרץ. ודקשיא לך היכא אישתראי בהן: ושם טומחה בעולם. חשכחן דחישתרחי בהן דו וטעמח גדול בהו להטיל ריצוי לין על טומאת שרץ: ואיכא דדייק. לישנא דקראי ומייתינא ביו להך תיובתא דברייתא לוקני דרום וסייעתא לרמי בר חמא: עון מקדישים לא. טומאת הגוף בין דכהנים בין דבעלים לא מרלה. במאי ביו טומאה קאי דקא ממעט טומאת הגוף: אינימא טומאת שרץ. ונוקמא זקני דרום בכהן דאילו גוף דבעלים לא בעי ליך שהרי אין נוגע בו בטומאה ולאורתא בטהרה אכיל ליה: היכא אישתראי בלבור. הא כיון דאית להו שוחטין חורקין על טמח שרץ ויחיד חין נדחה לבור לח עבדי בטומחה: חלח לחו טומאם מת. שאינו או משלח קרבנות ולא כהן טמא מת מרלה בקרבן יחיד: לעולם בטומחת שרץ. קחי וקממעט כהן טמח שרץ מלרצות כדאוקמי זקני דרום פסול דמחניחין אטמא שרץ וטומאת בעלים אין לריכין ליך שהרי קרבן בטהרה קרב. ודקשיא לך היכא אישתראי בלבור שום יהו טומאה בעולם אישתראי בהו: לעמוד לשרת. רישיה דקרא כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמוד לשרת וגו': לא ₪ לישיבה. וכיון דלא נבחרו הוו להו זרים וזר מחיל עבודה: העומדים שם. [לעיל מיניה כתיב] ושרת ככל אחיו הלוים וגו': [אימא מה זר וכו'. וניגמר במה מלינו בזר שמיחל עבודה וחייב מיתה אף יושב שמחלל עבודה במיתה]:

הורלה ותנן נמי בפסחים (דף עח:) נטמא הדם בו והבשר קיים שני זורק הדם וי"ל דס"ל להאי לישנא דלית ליה למימר דנושא עון טומאה אלא בכי האי גוונא שהותרה בלבור דהיינו בטומאת בעלים דהותרה לאכול בטומאת הגוף למאי דלא מסיק אדעתיה השתא עון קדשים ולא עון מקדישים: אי נימא מומאת שרץ בבעדים היבא אישתראי. דאי סבר שוחטין חורקין על טמא שרץ וכן טמא מת בשביעי שלו דחשיב כטמא שרץ הא לא עבדי לבור בטומאה כיון דאין יחיד נדחה לבור נמי לא עבדי בטומאה אלא עושין שליח לשחוט בעבורם כיון דאינהו אכלי לאורמא ואי סבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ דהשתא לבור עבדי בטומאה א״כ אין הציץ מרצה על היחיד דהא אין שוחטין וזורקין עליו אלא 🖘 נטמאו בעלים במת וקודם שביעי מרצה ליחיד שהביא פסחו וסייעתא לוקני דרום דאמרי איש איש למצוה וקשה מאי פריך היכא אישתראי לוקמה בכהן שנטמא בשרץ דמרצה בצבור מק"ו דלעיל לרמי בר חמא דלית ליה כמו זקני דרום מכפרים כמתכפרין ועוד כי משני לעולם בשרץ ושם טומאה בעולם הא כיון דשוחטין חורקין על טמא שרץ א״כ ריצוי ליץ ל״ל הא קרב בטהרה כדפירש רבינו שלמה בסמוך ואי סבר אין שוחטין על טמא שרץ א״כ לא יועיל ליץ כדפירש לעיל אי בשרץ היכא אישחראי וי"ל דמעיקרא בעי לאוקומה בטומאת בעלים בשרץ והוה מלי למפרך ל"ל ריצוי ליץ אלא שפיר פריך היכא אישתראי וכי משני לעולם בשרץ רוצה לומר ולא בטומאת בעלים אלא בטומאת כהן גרידא וכ״ש בטומאת מת וסבר רמי בר חמא טומאת מת מרצה בכהן ביחיד וקצת קשה דלא ה"ל למימר שם טומאה בעולם משמע דטומאת מת בצבור קאמר והלא טומאת שרץ נמי הותרה לכהן מק"ו דלעיל אלא משום דעיקר היתר לבור בטומאת מת כתיבא להכי נקט ליה. ברו"ך: אישא שה זר בשיתה אף יושב במיתה. פי׳ בקונטרס דניגמר במה מלינו מה זר מחלל עבודה וחייב מיתה אף יושב שמחלל עבודה במיתה וקשה דגבי ערל ואונן נמי היה לן להקשות כמו כן דליהוי במיתה מבנין אב ביו ונראה דפריך משום דדרשי׳ לעמידה בחרתיו ולא לישיבה שלא בחר בכהנים יושבים אלא נחשבים כמו ישראלים זרים לכך מחלל עבודה כזר 🤄 [ומש"ה 🚧 גם במיחה להוי כזר] ומשני משום דהוי מחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים [שני כחובים הבאים כאחד דבמחוסר בגדים בו כמיב ביה מיתה י ולא ישאו עון ומתו ובשלא רחוץ ידים ורגלים] נמי כמיב

ואות מ"ם נמחק: (ב) רש"י ד"ה ואות מ"ם נמחק: (ב) לעולם וכו' קאמרינן הכא כל"ל ואות מ״ם נמחק:

גליון הש"ם

נמ' לטמוד לשרת מצוה. עיין לעיל דף טו ע"א תוד"ה מיושב:

שינויי נוסחאות

א] יחשב וכר׳ ירצה ע' ברש"י דהגי' להפך וכ"ה בכי"מ ובפסחים ויומא. אבל במנחת כלפנינו וכ"ג ר"ת בתוס": ב] גי' כי"ל במאי, אי נימא בטומאת שרץ כו': ג] רב הונא אמר רב כנ"ל (ש"m: ד' מ"ל שרץ כוי. גן רב הונא אמר רב כל"ל (ש"מ): דן ל"ל עומד (גליוו): הן ענין לחרץ וכוי ענין לחרץ (בתה"י): ון בהכשר חוזר ונפסל וכו' ממנו כדאמרי' ונפסל וכו' ממנו כדאמרי' לקמן בתר דהוכשר יפסול כנ״ל קמן בתר דהוכשר יפסול כנ"ל (שימ): ז] מיכת הא נתחק (ש"ח). ול"ל כלומר הרי מצינו כו' (גליו). ועי כמוסף רש"י, שס (גליו). ועי כמוסף רש"י, שס משמע דל"ל מיכת הא. ע"ש ודו"ק: ה] ל"ל ותוקמא (ש"מ): ם] נק"ד מוחק תיכות בכהן או, כון די מומן מיכוע בביון ביי, "מוס", ע"מ ליישב הסתירה ש"י דע"ז עש"ב: י] דשוחטין וזורקין (*ב"ש): יא] מיירי נמי ח״ד ועש״ב): יבן וקתני דהותרה (חיד ועשיב): כן וקתני ההותרה בעבור אל נטמאו בעלים בעבור אל נטמאו בעלים במנת משלחין קרבנותיהן כליל (ביש: ג'ן דטומאה סותר ראש נזרו ואין כו' כליל (שיב): יד] בהו וטעם גדול הוא לכאן להטיל כו' כליל ("ב'ש:"): מו] ומייתי הך (ש"מ): מו] במאי. סת"ל סלק (שמכ"י, מהרמ"ש): יז] אלמא לא טמא מת משלח יז] אלמא לא טמא מת משלח קרבנות כל"ל (*שמכ"י ובה"ז): יה] ל"ל שם (כי"ב וג'): ים] נק"מ וכתה"י ולא לישיבה. מהכא נפקא לן אזהרה בסנהדרין באלו הן הנשרפין, ועיכוב כדקתי לקמן כשהוא אומר כדקתני לקמן כשהוא אומר העומדים ככל אחיו הלוים וגו׳ ס"ד ומה"ד אימא. ולל"ק גי' אחרת בזה ובגליוו כ' דנר' מל טחות כוה וכנכין כ"זת מחום דל"ג ברט"י תיבות וכיון וברי עבודה. ועי" בה"ז ל"ק ח"ק טה"ק וק"ד בכיאור חילוק הגיססאות: ב] ל"ל גרים (ש"ח: בא] ל"ל אריכא (צ"ק), וכ"ה בראן ("ל אריכא (צ"ק), וכ"ה בראן ובתוכ'ל פסחים ויומל: בב] בבמה ומשני אמר (ש"ח: בנ] למילף הכי (ש"ח: בר] "ל דאין (ש"ח: בה] כ"ל בהו (רש"ש): בו] כ"ל החלב (ש"מ יוהלייב וכיו בפטוים שנו), ועד עס"ק: כזן ל"ל אלמא (ש"מ): כחן ל"ל כדפריך (גליון): כמן נק"מ נוסף וי"ל דאה"ג יהמ"ל מערל ואונן וחד מתרי דהמ״ל מערר ואונן וחד מתרי פירכי נקט ודוחק: ל] כזר הלכך פירן שפיר אימא מה זר וכו׳ הואיל ויושב פסיל ליה מטעם זרות א״כ אף במיתה להוי כזר אבל ערל ואונן לא שייך למיפרך דטעם דידהו לא הוי משום פסול זר ומשני כו׳ הוי משום פסול זר ומשני בוי (ש"מ): לא] ומש"ה פריך (ח"ג): לב] בגדים פסול משום זרות וכתיב כו' כל"ל (ש"מ):

ליקוטים

. לעמידה בחרתיו ולא לישיבה. פי׳ אבל לא אמרי׳ דכיון דלא נבחר הוי ליה זר ואמר מר זר ששימש -מיחה דלא אמרי הרי אלא במיתה, דלא אמרי׳ הכי אלא כשאמר הכתוב והיתה לו כהונת עולם לומר שאם אין בגדיהם עליהם אין שם כהונה עליהם אלא זרות, אבל כשאמר שלא נבחר בישיבה איז במשמע שיהא נבחר בישיבה אין במשמע שיהא זר אלא שאינו מן המובחר. ודרך רש"י ז"ל אחר אלא שמ"מ אנו צריכין לתירוץ זה. ובעיקר נוסחאות שבזבחים אמרינן דהו"ל זר ומחוסר בגדים שלא רחוץ, ולא גרסינן שתויי יעויין שם. (חי' הר"ן סנהדרין פ

חורקון שיי רליר לצין וכמן פיי בנת ביה תניתה כי ולא יתותו ובתכם נכתבה דהא ילפי׳ חוקה לגזירה שוה חכח נתיתרס דכת ינצי נגיעי מיידי ביה תניתה כי ולא יתותו ובתכם נכתבה דהא ילפי׳ חוקה לגזירה שוה חכח נתיתרס דכת ינצי נגיעי מיידי ביה מיידי ביה מיידי ביה מותח ובתכם נכתבה דקשיא לוקני דרום דאייהו מברי דשומין ווורקין על שמא שרן, ולכך הולרך לפרש דנהי דדרשם שון מקדישים לא אים להו לו מותח ברי, ולא מותח דלה מותח ברי, ולא מותח ברי, ולא מותח ברי, ולא מותח ברי, ולא מני ברשלים לא מרלי. ואים ותשיקרא ללשון ראשון איך ולא) אמיק אדעתיה מהא דכתי עון בקרישים לא. טומאם הטף בין דכתן בין דבעלים לא מניר. ואים ותשיקרא ללשון לאשון איך ולא) אמיק אדעתיה מהא דכתי עון בקרישים לא. טומאם שהותרה לכלה נצבור הותרה בימיד ובלבור הותר אף לענין בעלים וכמו כן בימיד, הילכך הוי פרין לרמי בר ממא (מחריים):